

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών ύστερας και υπό του Ολοκληρωθέντος Πατριάρχους Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα εφίπστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ		ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20	
Ήνωτικῆς :		Ήνωτικῆς :		Διά τῶν Πρωτοτόμων, Ἐσπέρ. λ. 10. Ἐσπέρ. λ. 15	
Ἔτησις 8,--	Ἔτησις 12,--	ΙΔΡΥΘΗ Τῶ. 1879		Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25	
Ἐξαμήνιος 4,50	Ἐξαμήνιος 6,50	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
Τριμήνιος 2,50	Τριμήνιος 3,--	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		Ἵδρυς Ἐδρακίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰασοῦ μηνός.		Ἐν Ἀθήναις, 19 Νοεμβρίου 1911		Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 51	
Περίοδος Β'—Τόμος 18ος					

ΠΕΡΣΕΥΣ Ὁ ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΟΡΓΩΝΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)
Ὅταν ἀνύκτωσαν, τὰ τέρατα ἦσαν πλέον μακρὰ· δὲν διακρίνοντο παραῶς εἰς δύο μαύρα αἰτίγματα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ μόλις ὁ ἥλιος ἀνετείλει, ἐξηφανίσθησαν καὶ αὐτά.

Σίωπος καὶ ἀβλαβὴς ὁ Περσεύς ἐκινήθη εἰς τὸν κήρυκα τῶν Ἐσπερίδων καὶ εἰς τὸν Ἄτλαντα. Ὅταν τὸν εἶδεν, ὁ κούρα-αἰμένος Τίτας σπενάμων πρὸ ὑπανάμισε τὴν ὑπόσχασίν του. Ὁ Περσεύς τῷ ἔδειξε τότε τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ὁ δὲ Ἄτλας ἠμπορεσε τέλος νὰ νηαυαυθῇ. Μεταμορφωθεὶς εἰς βράχον, ἀκοιμήθη διὰ πάντας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, τὴν ἁποίαν καλύπτουν αἰωνίως τὰ νέφη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

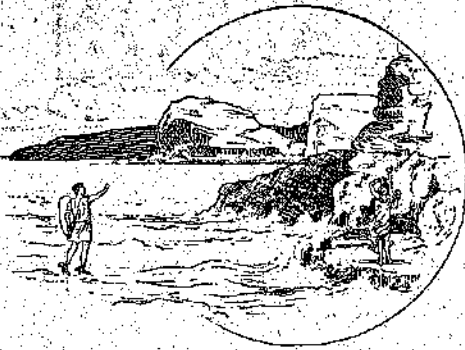
Εἰς τὴν Ἐρμηον.
Ὁ Περσεύς, πετῶν ἀνωθεν τῆς θαλάσσης, διεπυθνῆθη πρὸς τὰ βορειοανατολικά. Καὶ ἀφ' οὗ διεήγαγε χιλιάδας λευγῶν, εὐθάσει εἰς τὰς φλογεράς καὶ κινουμένας ἀίμας τῆς λυθικῆς Ἐρμηου. Ὅλην αὐτὴν τὴν Ἐρμηον τὴν διέσχισεν. Ἄλλου ἦτο μόνον ἄμμος καὶ ἄλλου βράχοι καὶ πέτραι. Ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, σταγόνας αἵματος ἐπιπτον εἰς τὴν γῆν καὶ μεταβάλλοντο ἀμέσως εἰς ἐχίδνας καὶ ἄλλους ὄφεις φαρμακικούς. Αἱ αὐτὸ υπάρχοντες τὸσον ἀφθονοὶ, καὶ σήμερον ἀκόμη, εἰς τὴν Ἐρμηον.
Προχωρῶν ὄλονεν καὶ τρεφόμενος μετὰ ἀνεξάντητον μῆλον ποῦ τῷ εἶχον χάρισον αἱ Νύμφαι, ἔφασε μέχρι τοῦ ὄρου, ὅπου διαμάνον διὰ περιήρησι Νάνοι, οἱ ὅποιοι ἐπολέμησαν μίαν φορὰν μετὰ τοὺς Ἡελαργούς.

Ἐκεῖ ὅμως ἡγέρθη ἰσχυρὸς ἄνεμος καὶ τὸν ἐσπρωξε κλίην πρὸς Νότον, πρὸς τὴν αὐγμυρᾶν Ἐρμηον. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡγωνίσθη ἀναντίον τοῦ ἀλλ' εἰς μάτην. Καὶ μετὰ ὅλα τὰ πτερωτὰ του σανδάλια, ὑπέκλυθεν εἰς τὸν ἄνεμον, ὁ ὁποῖος τὸν ἔφερεν ὅπου ἤθελε.
Τότε ἡ ἄμμος ἤρχισε νὰ περιδινῆται, νὰ στροβιλιζέται, νὰ ὑψώνεται εἰς πυκνὰ νέφη σκοτίζοντα τὸν ἥλιον. Αἱ δὲ αὐτὰ ἐμαστίζονταν σκληρῶς τὸν Περσεύα, ὁ ὁποῖος ἔφευγε

τρέχων καὶ φοβούμενος μὴ κινῆθῃ ἀπὸ τὴν φλογεράν κόνιν, ἢ ὅποια τὸν περιέβαλλε πάντα ὄθεν.
Ἐπιτέλους ἐπανεῦρε γαλήνην καὶ αἶθρον οὐρανόν. Τότε ἠθέλησε νὰ διευθυνθῇ πρὸς βορρᾶν. Ἄλλ' εἰς κάθε του ἀπόπειραν νέοι κονιορτοστροβίλοι ἡγείροντο καὶ τὸν ἐσπρωχναν πρὸς τὸν Νότον καὶ πρὸς τὴν Ἐρμηον.
Ἐπὶ ὁ λοκλήρους ἡμέρας ἡγωνίσθη οὕτω κατὰ τῆς μάστιγος καὶ ἦτο σχεδὸν ἡμιθανὴς ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν. Συχνὰ ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει μίαν αἰθαίαν λίμνην, σπινθηροβολοῦσαν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου· ἀλλ' ὅταν ἐπληρίαζεν, ἔβλεπεν ὅτι εἶχεν ἀπατηθῆ ὑπὸ ἀντικατοπτρισμοῦ κ' εἶχε ὅπου ἐλαμπεν ἡ λίμνη δὲν ἦτο παρὰ ἄμμος ὀλογερὰ.
Ἄν δὲν ἦτο ἀπὸ τὴν γενεάν τῶν Ἀ-

σεύς ἡγχαριστοῦσε κατόπι τῶν Νυμφῶν, αἱ ὅποια τῷ εἶχον δεῖξῃ τὸν δρόμον. Ἐλάβε αὐτὸ τὸ μῆλον, τῷ εἶπὸν ἔκειναι μίαν μὲνη δαγκωματιὰ, θάρρη δια νὰ κατενιάξῃ τὴν πείναν σου ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας. Καὶ κλίην τὸν παρεκάλεισαν νὰ μείνῃ μαζί των ὀλίγον καιρὸν, ἀλλ' ὁ Περσεύς ἐβιάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατέβη λοιπὸν ἀπὸ τὸ ὄρος καὶ ἐπέταξε πρὸς τὴν θάλασσαν, ὁμοίως μετὰ λαρὸν γοργόπτερον.

θανάτων, άφύγκτως ό Περσεύς θα έχανέτο εις την Έρημον' τον έσωσαν όμως ή θεία του καταγωγή.

Μίαν ημέραν έπεκαλέσθη την Άθηναν λέγων: «Εάν με άκούεις, εύγενής και σόφη θεά, θα με άφίσεις να ποθάνω εδώ από την δίψαν; Σου φέρω την κεφαλή της Γοργόνας, καθώς με διατάξες κ' έως εδώ έπροστάτησες το ταξείδι μου' τώρα θα μ' άγκαταλείψης;»

Μόλις προσηγγήθη, έγεινεν άκρα νηνεμία κ' έξαφνα ήκουσέ τον κρότον ρέοντος ύδατος και εις όλιγων βημάτων απόστασιν είδε μίαν όασιν καταπρασίην έν τώ μέσω των άμμων και σκιαζομένην από μεγάλα φοινικόδενδρα.

Περιχαρής ό Περσεύς έτρεξεν εις την πηγήν, ήπιε δροσέρην νερόν, έφαγε φοινίκας κ' έκοιμήθη επί της χλόης. Έπειτα, άκμαίος κ' ευδιάθετος, έξεκίνησε με νέας δυνάμεις, άλλ' όχι πλέον

πρός Βορράν. «Βεβαίως ή Άθηνά—έσυλλογίσθη, — δέν θέλει να επιστρέψω από τώρα εις την πατρίδα μου. Άλλά τί με μέλει, άν πρόκειται να εκτελέσω και νέον άθλον πριν έκανίω τας ήλιολούστους άκτάς της Ελλάδος;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Η άλυσοδέτος Βασιλοπούλα. Ό Περσεύς διηρθύθη λοιπόν προς Άνατολάς, δι' όδου κατεπαρμένης από βορροράς όάσεις, πηγάς, φοινίκας και πρασινάδας. Τέλος είδέν ένώπιόν του άγειρόμενον ύψηλόν όρος, ροδοχρουν ύπό τας άκτίνας του δύοντος ήλίου. Ύψω-

θεις εις τον άέρα ως άετός, διότι είχεν άνακτήσει τας δυνάμεις του, επέταξεν όλην την νύκτα άνωθεν του όρους και την αύγήν είδεν έκτεινομένην ύπό τους πόδας του, την πελυάνθρωπον Αίγυπτον και τον σπινθηρίζοντα ποταμόν Νείλον.

Όταν τον είδαν οι Αίγύπτιοι κατελήφθησαν ύπό θαυμασμόν, αφήκαν τας έργασίας των και ήσαν έτοιμοι να τον λατρεύσουν ως Θεόν. Άλλ' ό Περσεύς τούς είπε: «Δέν είμαι έκ των Θεών άλλ' άπλώς έκ των Έλλήνων Ηρώων. Είς την έρημον έφόνευσα την Γοργόνα και φέρω την κεφαλήν της. Δώσατέ μου όλίγην τρέψην δια να ήμπερέσω να έξακολουθήσω το ταξείδι μου και να επιστρέψω έκεί όπου με περιμένουν».

Τώ έδωσαν φαγητά, καρπούς και οίνον άλλω δέν έννοούσαν να τον άρίσουν να φύγη. Τότε ό Περσεύς έκαλύφθη με το σκοτεινόν κράνος κ' έξηφραγίσθη από τους όφθαλμούς των.

Όπως έξηκολούθησε την πτήσιν του, πάντοτε προς Άνατολάς, κατά μήκος της Έρυθράς Θαλάσσης μέχρι της άκτής της Παλαιστίνης όπου κατώκουν οι Αιθίοπες. Έπετόρυσεν όλονέν άνωθεν λέφων και κυλάδων' άλλ' αι μιν κοιλιάδες ήσαν πλημμυρισμέναί από νερά, οι δε λόφοι, μαύροι και άδενδρσι, έφαινοντο κατεστραμμένοι δια πυρός. Το έθαφος άνωψύτο ως δια της έπανεργείας έσωπερικής δυνάμεως και ήτο τούτο δείγμα της έργής του Θεού Πόσειδωνος.

Ό Περσεύς δέν έτόλμησε να προχωρήσει εις την Ήραν. Πράκτετο να περά κατά μήκος της όχθης, άνωθεν της θάλασσης, ύπό ούρανόν σκιαζόμενον ήμέραν και νύκτα από καπνόν και καταυγάζομενον από λάμψεις πυρκαϊάς.

Την αύγήν, κυττάζων προς το μέρος της βραχώδους παραλίας, διαέκρινεν έκεί κάπου, κάτωθεν πελωρίου μαύρου βράχου, λουδόμενον εις την θάλασσαν, μίαν μορφήν λευκήν.

«Θά είναι το άγαλμα κανενός θαλασσίου θεού, έσυλλογίσθη, άς πλησιάσω να ιδώ τί θεός λατρεύουν οι βάρβαροι αυτοί».

Πλησιάζας όμως είδεν ότι αντί άγάλματος, ήτο μία κόρη, της οποίας διάκρινε τα μαλλιά κυματίζοντα εις τον άνεμον. Όταν έπλησίασε περισσότερο, την είδε φρίσσοσαν κάθε φοράν που την εσκέπαζαν τα κύματα με τους φυ-

χρούς λευκούς των άφρούς. Οι βραχίονες της ήσαν δεμένοι άνωθεν της κεφαλής της με άλύσεις χαλκίνας, προσηλωμένας εις τον βράχον. Η κεφαλή της έπικτεν επί του στήθους της, δεβαρμένη από την άπνίαν, την κόρυσιν και την θλίψιν. Από καιρού εις καιρόν έσείκωνε τα μάτια κ' έστέναιζε κράζουσα την μητέρα της, χωρίς να νηλεαυβάνεται την παρουσίαν του Περσεύς, διότι ό ήρωας έφορούσε το μαγικόν του κράνος.

Πλήρης οίκτου και άγανακτήσεως, ό Περσεύς έπλησίασεν άκόμη διά να ιδή καλλίτερα την νεάνίδα. Το πρόσωπόν της ήτο πλέον μελαγχροινόν από το ιδιόν του, σχεδόν μελαψόν, και τα μαλλιά της όλόμακρτα έκλιναν προς το κυανόν ως τα πτερά του κόρακος. «Πότε, είπε καθ' έαυτόν ό Περσεύς, εις καρμίαν από τας νήσους μας, δέν είδα παρθένον τώσον ώραιον. Βεβαίως θα είναι κόρη κανένος βασιλέως.

Όπως λοιπόν μεταχειρίζονται οι βάρβαροι τας βασιλοπούλας τωσιν. Και είναι τώσον ωραία, ώστε δέν πιστεύω να διέπραξε κανέν σφάλμα. Άς της θυλήσω».

Κι άφαιρέσας το κράνος, παρουσίασθη έξαφνα ένώπιόν της άλυσοδέτου.

Έκείνη έξεβαλε κραυγήν τρόμου και προσεπάθη να κρύψη το πρόσωπόν εις τα μαλλιά της, αφού δέν είχεν έλευθερας τας χείρας. Άλλ' ό Περσεύς την καθυσόγασε:

— Μή φοβήσαι, ωραία βασιλοπούλα, της είπε, κ' έγώ θα σ' έλευθερώσω.

Προσεπάθη να θρασεί τας άλύσεις άλλα δέν τό κατάρωθωσε. Έν τώ μεταξύ ή κόρη έφώναξε:

— Μή! μή μ' άγγίξεις! είμαι άριερωμένη εις τους θεούς της θαλάσσης, θα σε θανατώσουν άν τολμήσης να μ' έλευθερώσης.

— Άς έλθουν λοιπόν! είπιν οι Περσεύς και σύρας το άδαμάντινον έι-

φης του, έκοψε τας χαλκίνας άλύσεις ως να ήσαν σχοινία καννάβινά.

— Τώρα πλέον, είπεν, άνήκεις εις έμέ και όχι εις τους θεούς της θαλάσσης. Είπε μιν όμως, βασιλοπούλα, ποία εί-

σαι και πώς έβρισκσαι εις αύτην την κατάστασιν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Η ιστορία της Άνδρομέδας. Κλαιούσα εκείνη τώ άπεκρίθη:

«Είμαι κόρη του Κηρέως, βασιλέως της Ίοης. Η

μητέρα μου είναι ή εξακουστή Κασσιόπεια με την θαυμαστήν κόμην και έγώ ονομάζομαι Άνδρομέδα. «Εάν με βλέπης εδώ, εις το έλεος των θαλασσίων τεράτων, προσφέρουμαι θυσία δια να εξαγνίσω το άμάρτημα της μητέρας μου. Διότι μίαν ημέραν έκουγήθη δια την ωραϊότητά μου, λέγουσα ότι είμαι ωραιότερα και από την Άταργάτιδα, την βασίλισσαν αυτή, από τον θυμόν της, έπλημμύρισσε την χώραν, ό δε αδελφός της, ό βασιλεύς του Πυρός, έστειλε σειμούς, οι όποιοι την κατέστρεψαν όλην. Και όταν αι πλύμμοροι έπαυσαν, έν θηρίον, τέρας, έξηλέθεν από την ήλιν και ήρχισε να καταβροχθίζει κάθε ζωντανόν πλάσμα. Τώρα πρόκειται να καταβροχθίσω έμέ, μονοτότι είμαι άθωπα και ποτέ μου δέν έβλαψα ούτε άνθρωπον ούτε ζώον. Άκόμη και τα ψαράκια που άπαντώ εις την ακτήν, τα ξανααρπίζω εις την θάλασσαν, διότι ήμεεις εδώ ποτέ δέν τρώγομεν ψάρια, φοβούμε-

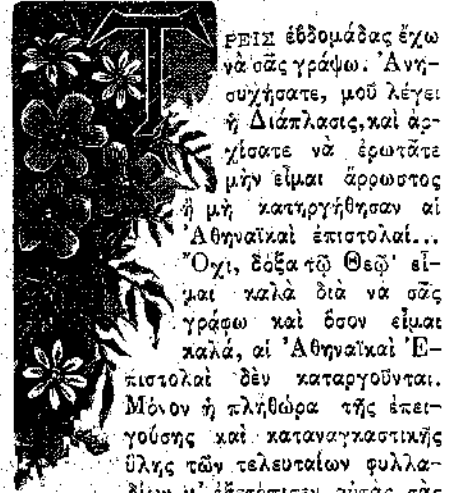
«Νά το! έρχεται!...» (Σελ. 407, στ. β')

νοί την Άταργάτιδα, την βασίλισσαν των. Και όμως οι ιερείς λέγουν ότι χρειάζεται το αίμα μου δια να εξαγνισθή άμάρτημα, το όποϊόν έγώ δέν διέπραξα. Ό Περσεύς ήρχισε να γελά. — Θαλάσσιον τέρας! είπε. Άλλ' έγώ είδα πολύ χειρότερα απ' αυτό. Και δια να σε σώσω, θάνημιετώπιζα και αυτούς τους Άθανάτους. Βλέπουσα τον ήρωα με το ξίφος εις την χείρα, τόσον υπερήφανόν και γενναϊόν, ή Άνδρομέδα ήρχισε να έλπίζει. Άλλα καιάλιν προσεπάθησε να τον άποτρέψη. — Διατί να ριφουκινδυνεύσης και τρωσινάποθάνης, τώ είπεν. Άν άποθάνω έγώ, σώσω όλόκληρον λαόν και θάνατός μου είναι χρήσιμος και ώραϊός, άλλα σύ, ό όποϊος είσαι ό καλλίτερος απ' όλους τους ανθρώπους, δέν πρέπει ναποθάνης προς χάριν μου. Πήγγαινε όπου σε καλεί ή μορφή σου και άφίσε έμέ νακολουθήσω την ιδιχήν μου. — Ποτέ! άνέκραξεν ό Περσεύς. Οι θεοί του Όλύμπου, οι προστάται μου, αγαπούν τους ήρωας και τους βοηθούν εις τους εύγενείς των άθλους. Όδηγηθείς από αυτούς, έφόνευσα την ωραϊαν και φοβερήν Γοργόνα και ύπό την αίγίδα των θα φονεύσω επίσης αυτό το τέρας. Η κεφαλή της Μεδοούσης θα μου χρησιμεύσι, αλλά να κλείσης τα μάτια σου όπαν θα σε άφίσω, δια να μην άπολιθώθης. Η δυστυχής βασιλοπούλα δέν ήξευρε πλέον τί ναπαντήση. Έξαρνα ήγειρε τους όφθαλμούς κ' έδειξε δια του δακτύλου την θάλασσαν, φωνάζουσα: — Νά το! έρχεται! με την άνατολήν του ήλίου, καθώς μου έχουν προειπή. Και τώρα πρέπει ναποθάνω. Φύγε! Δέν είναι φοβερόν να ιδής το θηρίον να με κατασπαράξη; Και προσεπάθησε να τον άποθώση, δια να παράδοθη μόνη εις το τέρας. Άλλ' ό Περσεύς με σταθερότητα της είπε: (Έπεται τό τέλος) Μετάφρ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΕΡΙΣ εβδομάδας έχω να σάς γράψω. Άνησυχήσατε, μου λέγει ή Διάπλασις, και άρχισατε να έρωτάτε μήν είμαι άρρωστος ή μήν κατηγήθησαν αι Άθηναϊκαί επιστολαί... «Όχι, έόξα τώ Θεώ» είμαι καλά δια να σάς γράσω και δσον είμαι καλά, αι Άθηναϊκαί Έπιστολαί δέν καταργούνται.

Μόλιον ή πληθώρα της έπειούσης και καταναγκαστικής ύλης των τελευταίων φυλαδίων μ' έξέτατίσεν αύτας τας τρεις εβδομάδας. Άλλ' από σήμερα ξαναρχίζω δια να εξακολουθήσω να σάς γράφω και το έρχόμενον έτος, τακτικά όπως πάντοτε. Είθε τώρα εύχαριστημένοι; Κολακεύομαι να πιστεύω ότι ναι.

Σεις τί κάμνετε; πώς περνάτε; Βλέπω ότι τώρα ανανεώνετε όλοπρόθυμα την συνδρομήν σας, δια να εξακολουθήσι και το έρχόμενον ή φίλια σας με την Διάπλασιν—και ή ιδιχή μας. Είθε ή έποχή. Και το πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού—κάθε χρόνον σας το λέγει ή Διάπλασις,—είνε ή έγκαιρος ανανεώσις της συνδρομής του. Ναι, άλλα ξεσπαθώνετε και λιγάκι; Δι' αυτό δέν έχω άκόμη πληροφορίας και θα ήθελα πολύ να μάθω, ότι συλλογίζεσθε και αυτό το καθήκον, το όποϊόν δέν είναι όλιγώτερον σπουδαϊόν. Συλλογισθήτε. Το καλόν που λαμβάνει κανείς δέν χρεωσται τώνοντι να το μεταδίδη και εις τους άλλους; Σεις γνωρίζετε την Διάπλασιν και είθετε μαζί της εύτυχείς. Δέν πρέπει να την γνωρίσετε και εις άλλους δ'ά να τους κάμνετε εύτυχείς και αυτούς;

Κυττάξετε πόσα παιδιά και κορίτσια γύρω σας άγνωσόν και αύτην την ύπαρξιν του περιοδικού μας, του μόνου το όποϊόν είναι κατάλληλον δια την ηλικίαν των. Δέν έτυχε να γνωρίσουν την Διάπλασιν αυτά τα παιδιά και, ή δέν διαβάσουν τίποτε έκτός των βιβλίων του σχολείου, ή παίρνουν έφημερίδας και περιοδικά που είναι δια μεγάλους. Μανθάνουν κ' έτσι, άλλα δέν παιδευγούονται. Διασκεδάζον ίσως κ' έτσι, άλλα δέν ωφελούνται. Απεναντίας μάλιστα βλάπτονται. Και βλάπτονται πολύ. Διότι δέν υπάρχει χειρότερον πράγμα δι' ένα παιδί, παρά να διαβάξη διασκεδαστικά βιβλία και περιοδικά που δέν είναι

διά την ηλικίαν του. Αλλά, και ώραία όταν είναι, έχουν σχεδόν πάντοτε μέσα των και κάτι, μίαν ούσιαν ως είπωμεν, ή οποία δια την τρυφεράν ηλικίαν είναι δηλητηριώδης.

Δηλητηριάζει την ψυχήν. Άφνω ότι τα περισσότερα είναι και άσχημα. Άφνω ότι κατέκλυσαν την Ελλάδα κάποια εθνηνά δημοσιεύματα, συντασσόμενα χωρίς καμμίαν επιμέλειαν, χωρίς καλοσθησίαν και ακόμη χωρίς την έξαρσιν εκείνην, ή οποία εξευγενίζει και ανυψώνει τον άναγνώστην. Αυτά, κοινά και κακογραμμένα, βλέπουν και τους μεγάλους. Φαντασθήτε τι καταστροφή είναι δια τας νεαράς υπάρξεις, των οποίων είναι άμβρωτος ακόμη και ή ψυχή και ή χαρακτήρ και ή καλοσθησία! Δια τούτο πρέπει να θεωρήτε ως δυστυχή τα παιδιά, τα οποία, μη γνωρίζοντα την Διαπλάσιν ή νομίζοντα κατά πρόληψιν ότι ή Διαπλάσις είναι δια μωρά, καταρσύουν εις τα όλθθηρια αυτά δια τον νου των και την καρδίαν των άναγνώσματα. Δεν τα εύρηγετατε λοιπόν κυριολεκτικώς, όταν τοις γνωρίζετε και τοις συνιστάτε την Διαπλάσιν; Το ξεσπάθωμά σας είναι ούτω μία μεγάλη, εύρηγσία.

Όλοι όσαι διεκρίθησαν εις την Ελλάδα τα τελευταία αυτά χρόνια, εις τα γράμματα, εις τας επιστήμας, εις τας τέχνας, εις την πολιτικήν, παντού, ύπήρξαν συνδρομηταί της Διαπλάσεως. Από το σχολείον της έπέεσαν πριν να βγούν εις τον κόσμον και να διακρέθουν. Και πριν κατακαχθούν εις την πνευματικήν άριστοκρατίαν των μεγάλων, ή Διαπλάσις τοις είχαν ήδη κατατάξει εις την πνευματικήν άριστοκρατίαν της νεολαίας. Διότι ή άριστοκρατία της πανελληνίου νεολαίας, τριανταετία τώρα χρόνι, αποτελείται από τους συνδρομητάς της Διαπλάσεως. Μη λησμονήτε αυτός τας αληθείας και ξεσπαθώνετε δραστηρίως, όσον έμπροσθη, με την πεποιθήσιν ότι κάμνετε το μεγαλύτερον καλόν και εις τον πλησίον σας και εις τον τόπον. Διότι συμφέρον του τόπου είναι να έχη όσαι το δυνατόν περισσότερους καλούς πολίτας, και καλοί πολίται αποδίδονται πάντοτε εις την κοινωνίαν τα παιδιά της Διαπλάσεως.

Σας δοκίμασμα ΦΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Οι άνθρωποι διαιρούνται εις δρώντας, εις αντίδρώντας και εις άδιαφόρους.

Το κλαρινέτο... βεβαίως θα το πιάτουν από εκεί που τονε για να ξεφωνίξη έτσι.

Δ. ΓΡ. Κ.

Ο ΔΙΟΠΤΡΟΠΩΛΗΣ ΤΟΥ ΜΙΤΤΕΛΒΟΥΡΓΟΥ
(Ιστορικόν διήγημα)

Δύο αγοράκια, το ένα δέκα ετών και το άλλο δώδεκα, με φυσιογνωμίαν έξυπνην, συμπαθητικήν και τα δύο, κάθονται φρόνιμα εις το παγκάρι ενός διοπτροπωλείου. Είναι μόνον και φαίνεται ότι τάφισαν να φυλάττουν το μαγαζί, σπολισμένον με παντός είδους και πάσης τιμής ματογυαλία.

— Όχι, όχι, Ίακωβε, λέγει το μικρότερον, ξέρεις καλά ότι ο μπαμπάς μας παρεκάλεσε να μην εγγίζωμε τίποτα.

— Το ξέρω, Σιμωνάκη μου, χ' ήούχασε" θα παίξω μόνο λίγο με αυτά τα δύο γυαλιά, χωρίς να πάθουν τίποτα.

— Μ' αν τα σπάσης;

— Όχι, σου λέγω!

— Ο μπαμπάς δεν είναι πολύ πλούσιος και ή παραμικρά ζημία θα του έστοίχιζε πολύ...

— Αυτό που λέγεις είναι σωστό, μα

«Πολύ περίεργο!...» (σελ. 408).

σου επαναλαμβάνω να μη φοβάσαι, τουλάχιστον γι' αυτή τη φορά. Είμαι συνειδημένος να πιάνω γυαλιά και τα προσέχω περισσότερο απ' ή τι νομίζεις.

— Το ξέρω" καμμίαν φορά όμως φαίνεσαι άδέλιος ή αφρημένος...

— Έγώ;

— Ναι... πρό όλιγου ανάκατεψες τα γυαλιά δύο ζευγαριάν, που μ' εφεσαν για να τα διορθώσωμε.

— Δεν είναι δύσκολο να τα ξεχωρίσωμε.

— Ξέρεις ότι το ένα ζευγάρι είναι του γέρου καθιγήτου;

— Ναι, και το άλλο ενός νέου κυρίου.

— Δεν είναι βεβαία όμωσ' και αν ανακαθούν τα γυαλιά, τί γίνεται;

— Μα ή διαφορά των φαίνεται' ιδέσ, αύτοι εδώ οι φακοί είναι βαθουλοί, δηλαδή κολλοί, ενώ οι άλλοι είναι φουσκωταί, δηλαδή επίκυρτοι.

— Έχαις δίχτο, Ίακωβε. Είναι δύο ζευγαρία γυαλιά διαφορετικά για δύο ζευγαρία μάτια, επίσης διαφορετικά" δεν είναι έτσι;

— Άκριβώς. Οι κοίλοι φακοί είναι δια

τον νέον, ο οποίος είναι μύωψ' και οι επίκυρτοι ανήκουν εις τον καθιγήτην, ο οποίος είναι πρεσβύωψ' ο ένας βλέπει μόνον από κοντά" του άλλου ή βραχίς είναι γενικώς εξηθενημένη.

— Κι' αν αλλάξαμε τους φακούς;

— Δεν θα έδλεπόν πια ούτε ο ένας ούτε ο άλλος.

— Όταν τα βαθουλά γυαλιά δεν κάμνουν την ίδιαν δουλειά που κάμνουν τα φουσκωτά.

— Καθόλου. Νά, κύτταξε: οι κοίλοι φακοί μεγάλωνουν τάντικειμενα οι κυρτοί άπειναντίς τ'α μικραίνουν.

— Πολύ περίεργο αυτό.

— Άλήθεια;

— Και αν τους μετεχειρίζετο κανείς μαζί και τους δύο; έρωτά έξαφνα ο μικρός Σιμων.

— Ό, άπεκρίνεται ο άδελφός του. Θα έκαμνεν μία τρύπα στο νερό. Ο ένας θα εξουδετέρωνε τον άλλο και...

— Νομίζεις;

— Έτσι μου φαίνεται.

Έν τ'α μεταξύ ο μικρός Σιμων, τον οποίον είχε σκανδαλίσει ή απάντησις του

Ίακώβου, έξηκολούθει να βάζη τον ένα φακόν επί του άλλου, να τους συμπλησιάξη, να τους απομακρύνη και κάθε τόνον να τους διατερά με το περίεργον βλέμμα του και... να πογητεύεται.

Διότι δεν έβλεπε τίποτε, ή μάλλον έδλεπε τάντικειμενα άλλα συγκεχυμένα, θολά. Ητό έτοιμος πλέον να όμολογήση ότι ο άδελφός του έχει δίκαιον, όταν έξαφνα φωνάζει: Ίακωβε! Ίακωβε!

— Τι είναι;

— Κατι άστειότατο, σε βεβαίω.

— Μα τί;

— Νά, τον πετεινό του καμπαριού τον βλέπω εδώ κοντά, πολύ μεγάλο και ανάποδα!

— Όχι δά!

— Κύτταξε!

Και του βάζει έμπρός εις τα μάτια του τους δύο φακούς, τους οποίους έκρατούσε με τα δύο του χέρια εις κάποιαν μεταξύ των άπόστασιν.

— Δεν βλέπω άπολύτως τίποτε! έίπεν ο Ίακωβος.

— Στάσου να βρω την άπόστασιν που πρέπει...

Τους έλληναίσε, τους απέμαυρνε

και επέτυχε. Διότι τώρα και ο Ίακωβος βλέπει τον πετεινό, δηλαδή τον άνεμοδείκτην του κωδωνοστασίου, όπως τον είχεν ιδή πριν ο Σιμων.

— Μπα! ναι! τι περίεργο που είναι!

— Τώρα τί λές;... εξουδετέρώνει ο ένας φακός τον άλλον;

— Τι κοντά που φαίνεται! νομίζεις πως θα τον πιάσης!

— Και τι μεγάλος!

— Μπ γιατί ανάποδα;

— Άκαταόητο!

— Για σένα. Σαν γυρίση όμως ο μπαμπάς, θα του το δείξωμε και θα τον ρωτήσωμε.

— Θα μ'ας μαλώση...

— Γιατί; δεν έσκάσαμε, δεν έχαλάσαμε τίποτα... δεν άποδογυρίσαμε τον πετεινό του καμπαριού! Νά, όμα τον κυττάξη κανείς με τα μάτια του, στέκεται πάλι στο πόδι του.

Και καθώς είχαν εις την διάθεσιν των τα ύλικά δύο ζευγών, δηλαδή τέσσαρας φακούς, καθεν από τα παιδιά έπήρε δύο διαφορετικούς κ' έπαίξε μόνον του, διευθύνον αυτούς προς δια τ'α γύρω αντικείμενα, τα οποία έφάνιντο πάντοτε εγγύτερα, πλωρία και άντεστραμμένα.

Άλλ' ή συμπθέσις των και ή προτίμησις έφέρετο προς εκείνο, το οποίον είχαν ιδή πρώτον, δηλαδή προς τον περί σηνον πετεινό του κωδωνοστασίου, και δεν έπαυαν να τον κιαλάρουν, θαμάζοντα το μέγεθος του και πρόπάντων την ανώμαλον στάσιν του.

— Μα είναι πολύ άσελός αυτός ο πετεινός που έχει το καμπαριόδ στην κοιλία του! έίπεν ο Σιμων.

— Και όμως δεν έσκασε ακόμα! άπεκρίθη ο Ίακωβος.

— Ποιός περιμένετε να σκάση; ήρώτησεν έξαφνα μία φωνή άνδρική.

Ο Ίακωβος και ο Σιμων έκυττάχθησαν κάπως ραστισμένοι... Ηταν ο πατέρας, ο οποίος έπέστρεφεν εις το κα-

τάστημά του, όχι και τόσον εδιδάθετος... — Έ, τους είπε" δεν μιλά κανείς; κάποια πράλλα θα έκαμάτε πάλι.

— Όχι, όχι! έίπεν ο μικρός Σιμων" στο μαγαζί όλα είναι στη θέσι τους... τίποτα δεν άναποδογυρίση... Δε μπορούμε όμως να σου πώμε το ίδιο και δια τα πράγματα που είναι άπέξω.

— Δηλαδή; ήρώτησεν ο διοπτροπώλης, γελών με την σοβαρότητα αυτού του παραδόξου προοιμίου.

Και όπως πρό όλιγου ο Σιμων είχεν είξη εις τον Ίακωβον, έίπεν τώρα και οι δύο εις τον πατέρα των:

— Κύτταξε!

— Και πρώτα-πρώτα, τί είναι αυτά;

— Οι φακοί από δύο ζευγαρία ματογυαλιά που μου τα έφεραν να να διορθώσωμε.

— Και τους...

— Τους έταιριάσαμε αλλοιώτικα...

Και του έβαλαν ένα φακόν εις κάθε χέρι και του έδειξαν πως πρέπει να τους τοποθετήση έμπρός εις τα μάτια του και να κυττάξη.

Ο διοπτροπώλης, του οποίου είχε κινηθή ή περιέργεια, άφινετο να τον κάμνον όπως θέλουν τα παιδιά.

— Βλέπεις τίποτα; τον έρωτώ.

— Ο μπαμπάς δεν έδλεπε και μεγάλα πράγματα.

— Στάσου... να έτσι... Τώρα;

— Ά, νά, νά!... φωνάζει έξαφνα ο διοπτροπώλης: Μπα διάβολε!... βλέπω τον κόσμο ανάποδα!... μ' αυτό είναι έκπληκτικόν!

— Έτσι και μείς άπορήσαμε πρό όλιγου, λέγει ο μικρός Σιμων. Τίποτα δεν βλέπει κανείς στη θέσι του... έλ' ανάποδα! Κύτταξε όμως πως μεγάλωνον και πως πληθαίνουν!...

— Πολύ περίεργο, πραγματικώς! άπαντά ο μπαμπάς άσπετικώς. Και ποιός το άνεκάλυψε αυτό; σείς, παιδιά μου;

— Ναι, μπαμπά! κατά τύχην, έβάλαμε τους δύο φακούς τον ένα επάνω στον άλλο και...

— Κάτι μυστήριο κρύπτεται εδώ, αλλά θα το εξιχνιάσω... Μην πήτε σε κανένα τίποτε... κάτι μπορεί να βγη απ' αυτό...

— Τι πράγμα, μπαμπά;

— Ίσως καμμία μεγάλη ανακάλυψις...

Και ο διοπτροπώλης ήρωχισε να μελετή την ανακάλυψιν, την οποίαν έκαμαν τα δύο χαριτωμένα αγοράκια του, όταν τα είχεν άφιση να του φυλάγουν το μαγαζί!

Ο διοπτροπώλης αυτός κατοικούσεν εις το Μιτελβούργον, πρωτεύουσαν της Ζηλάνδης των Κάτω Χωρών. Ωνομάζετο Ζαχαρίας Χάνσεν κ' έζούσε μετριώς από τα κέρδη του μικρού έμπορίου του.

Προσήρμοσε κατ' άρχας τους δύο φακούς εις μικράν σανίδα' έπειτα τους έκαμε κινητούς, δια να ήμπορη να τους συμπλησιάξη και να τους απομακρύνη, με σύρματα' τέλος έσοφίσθη να τους τοποθετήση εις σωλήνα, δια να έμποδίζεται από τα πλάγια το φώς και... το τηλεσκόπιον έφευρέθη!

Τη 1589 ο Ζαχαρίας Χάνσεν έπέφερε και άλλας τροποποιήσεις και τον νέον όργανον ήτο σχεδόν τέλειον. Ο Ίακωβος Μέτιος, ο Γαλιλαίος, ο Κέπλερος, ο Καρτέσιος, ο Νεύτων κτλ. το έτελειόποιησαν κατόπιν ακόμη περισσότερο και το έφεραν εις την σημερινήν του τελειότητα. Το περιφημότερον όλων είναι το τηλεσκόπιον του Έρστέλου, κατασκευασθέν τη 1788, εις το όποδον όφείλονται αι μεγάλ'ήτεσαι άστρονομικαι ανακαλύψεις.

Ίδου τι άποτελέσματα είχαν ο συνδυασμός των δύο φακών, τον οποίον έκαμαν παίζοντα τα έξυπνα παιδάκια του διοπτροπώλου του Μιτελβούργου!

(Récréator) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Πρωτογενές Άροτρον

Το άροτρον αυτό άποτελείται από ένα μακρό ξύλον, εις το [όποιον] είναι κερρωμένον έν άλλο, σχηματίζον γωνίαν όρθήν. Το πρωτογενές αυτό έργλείον σύρεται από μίαν καμήλον, την οποίαν έδηγεί μία γυναίκα. Είναι φαιωγραφία ληφθεία εις μίαν των Καναρίων νήσων.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

[Έστάλη υπό Κ. Γ. Μανρή]

ΣΤΕΥ	ΚΑΙ	Ε	ΝΑ
ΜΗ	ΡΕΥ	ΠΙ	Ε

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυτές ώστε ναποτελεσθ' έν ρητόν εκ τεσσάρων λέξεων.

Δήλωσις: Αι λύσεις—δωνδ'ήποτε ζητη

μάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνδεύονται πάντοτε υπό ένός δεκαλέπτου γραμματισμού.

Δύσεις της λανθασμένης Ζωγραφικής και της Έφθαρμένης Έπιγραφής του 49ου φύλλου

α') Ο τρέχων άνθρωπος της εικόνας κινεί τα χέρια του παρά φύσιν, διότι όταν προβάλλεται το άριστερόν πόδι, προβάλλεται το δεξι χέρι και τάνάπαλιν. Έπομένως αυτήν την στιγμήν έπρεπε να έχη έμπρός το δεξι του χέρι και όπίσω το άριστερόν.

β') Η έπιγραφή λέγει: Έν τ ο ύ τ ω ν ι κ α.

Ίδε τον Όδηγόν του Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών Συνοδότη του, Κεφ Β

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Ένας τρανός τυρέμπορος σε μιά του αποθήκη Πένε - έξη γάνους έβρισε να του φυλάνο - δι-

Το βούτυρο και το τυρί κι' ε'χει, απ' [εργα-] για πανίτζια

Και από τότε πιά ποτέ δεν τόλμησε ποντίμι Μέσα στην αποθήκη αυτή την αλόουα να [προβάλει]

Μά κάποιος γάνος πείνασε κ' έφαγε ένα [κεφάλι,

Απ' το τυρί που... φυλάγε - τον κόπο του ό [μαυμένους,

Το βλέπει ό αφέντης τους κι' άρπάζει θυμω- [μένους

Ένα ραβδί και δίους τους τους άρχινά στο [ξύλο,

- Άντι να 'βρή τον ένοχο κι' άκείνο να [βείρη]

Αλλά κ' οι γάνοι θυμωσαν και φώνα άπ' [το φίλο

Κι' οι ποντικοί δεν του άφησαν ούτε κεφα- [λοτρί

(Κατά τον μύθον του Κελλάφ)

Αθανάσιος Αιάκος

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Άνοιξις, πτωχή και γλυκία βασιλίσσα! παρήλθεν ή χαρωπή βασιλεία σου μετά το καυστικόν θέρος, τον θρόνον σου τώρα κατέλαβε το μελαγχολικόν φθινόπωρον. Τό στέμμα σου τό έχον τό χρύμα της έλπίδος, αντικατέστησε με τό ιδικόν του τό σημαίνον την φθοράν, την λύπην...

Τό παραπέτασμα του παραθύρου σηκωμένον όλιγον, με άφηνει και βλέπω μέρος του ούρανού, χυτήριον μολύβδον είνα σήμερον με τά διασκορπισμένα τήδε κλεισός σύννεφα, τά όποια όλιγον κατ' όλιγον συμπυκνώνονται ως όλόκληρον στρατιαι με τά παραδοξότερα και ιδιοτροπώταρα των σχημάτων. Και άίφνης ό ούρανός άρχίζει τά άτελείωτα δάκρυά του, κλαίει και αυτός την εκθροισθεισαν βασιλίσσαν, που του είχε χαρίσει τόσον κάλλος, τόσην γλυκύτητα...

Κίτρινα ήρχισαν να σωριάζονται εις τον δρόμον τά φύλλα των δένδρων άνησυχούν κι' αυτά δια την άσπλαγχνίαν του Βορρά που άλύπητα ήρχισαν ήδη να τά παραδέσγη...

Χαριτωμένα πτηνα, εις την προσέγγισιν της βροχής έσκαύσατε εις τάς φωλας σας; τίς οίδα ό παγωμένος Βορράς πόσα μοιρολόγια θα σκορπίση εις την ετυχιωμένην ζωήν σας...

Η θάλασσα ως πλάξ εινε τώρα... ή γαλήνη αυτή πόσας άραγε τρικυμίας, πόσας συμφοράς, πόσας καταστροφάς κρύπτει! τά κύματά της όταν ύψωμένα σχηματίσουν χαινούσας άβύσσους, πόσα μνημάτα θα προσθέσουν άκόμη εις τά άπειρα, τά όποια έχει ό βυθός της γαλανής εκτάσεως!... Είκών πιστή του άνθρώπινου βίου είσαι, ω φύσις! περι-

κλείεις και σύ, ως αυτός, τόσας γαλήνας και τόσας τρικυμίας...

Γλυκία Έλπίς

ΣΤΗ ΧΑΡΑ

Χαρά! της νεότητός όμορφιά μυσιδλαμπρή παρθένα σε στήθη πονεμένα, Έλπίδα μυστικά.

Στή σκοτεινιά του βίου μας δλόχρυσο άστέρη της ετυχίας ταίρι στή φλόγα μας άρσασιά.

Έλα στή δόλια μου καρδιά παρηγοριά γά χύσης, μακρυά της να σκορπίσης Τόν πόνο τον πικρό.

Θέλω την όψη σου να ιδώ τη ζηλευτή μορφή σου την ύψη συντροφιά σου τό γέλιο τό γλυκό.

Θέλω σε έένα πάντοτε ή σκέψη μου να φτάνη σε' άρωτο σου λιμάνι ν' άράξη σιγαλά.

Τσιγγαρέλα

ΕΚ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ ΜΟΥ

Αί μελιχραι της δειλης δρας παρηλθον. Του λυκόφωτος αι τελευταίαι φωτοσκιάσεις σημαίνουν της ήμέρας την δύσιν... Είς την φύσιν χύνεται σκότος άπαλόν...

Η δειλιά ερχομένη νύξ, με συναντά επί στενής άτραπου, αναμέσον των κτημάτων. Γύρω μου άπλούνται οι κατάφυτοι εκ σταφιδαιπέλων άγροί, με τάς διασπαρμένας σιλουέττας των κυταρισσών και έλαιών. Πέραν εις την άκρην λευκόφαιος διαγράφεται ή όριοειδής γραμμή του θύακος σκυθρωποι δγκοι όρσων και λόφων περιετέφουν τό πρό των όφθαλμών μου μικρόν της γής τεμάχιον.

Υπεράνω επί του κυανού στροσεώματος μόλις ανακαλύπτει εδώ έχει όλίγα τρεμόβροντα άστρα. Άφανοι αι ύμεγνότεροι νυκτερίδες πετούν ύπερ την κεφαλήν μου του γαύλου μόνον τό ήχηρόν και μονότονον άσμα της ερμησίας την σιγήν ταράττει...

Πένθιμος, σιωπηλή, πληκτική ή σίκων της φύσεως, ως όγκος βαρύς και δυσβάστακτος, επικάθηται εις τό στήθος μου...

Η νύξ άπεκατέστη! ή Σελήνη άπνεύει μακράν ήμών. Πλήθος άπειρον άστερων σελαγιζούν εις τον ούρανον. Τό άμυδρόν φώς των ριπτόμενων εις την γήν, άποσύρει της άθμίας μου τό βά-

ρος... Γλυκυτάτη αϊθρία!... Άκολουθουμένη υπό εσώμου πιστού κινός, έπιστρέφω εις την οικίαν μου...

Μανιώσις

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ

Μαύρα κατάμαυρα σύννεφα έχουν σκεπάσει τον ούρανό και χονδρές σταλές βροχής κατακτυπούν τά κλάμα του παραθύρου μου, τά δένδρα γέρνουν λυπητρώα και παραπονιμένα, και τά κτρινωμένα φύλλα έχουν σκεπάσει την γή οάν σάβανο... Η βροχή έγενε παύσαμένη, και γέλια και χαρώδες φωνές παιδιών ακούονται. Πλησίασα στο παραθύρο και κύτταξα με περιέργεια να δω ποια ήταν που ύποδεχότανε με τόση χαρά της πρώτες σταλές του χειμώνα. Ένα παιδάκι κατακόκκινο από τη χαρά του, έτρεχε στο δρόμο εύχάριστο με τον κρότο που έκαναν οι σταλές της βροχής πέφτοντας έκάνω στην δικρέλα του...

Λίγο παρόμερα έστειλε ένα άλλο παιδάκι κατάχλωμο οάν ένα φθινοπωρινό φύλλο από τά ξεσχημένα ρούχα του μορούσε καιείς με καταλάβη πως ήταν τ' άπόκληρο της τύχης δεν χαιρότανε τό δύστυχο αυτό για τον έρχομό του χειμώνα. Συγχά τά μελανιασμένα χείλη του ξεσπούσαν σε ένα βαρύ άναστεναγμό. Τό παρατηρούσα με προσοχή και στο σκοτιομένο μυαλό μου γεννήθηκε αυτή ή άπορία, γιατί σαυτά τά δύο παιδιά ή μοίρα να φανή τόσο ενάντια; τό ένα ήταν εύτυχισμένο γιατί έβρεχε, τάλλο δυστυχισμένο τό ένα ήταν ευτυχισμένο με χονδρά τάσινα ρουχαλάκια, τό άλλο με κουρέλια; τό ένα ειχεν όλες της ανάπαισές του και τό βράδυ που θα γυρίσει σπίτι του, θα κοιμηθή στο μαλακό κρεββατάκι του και χαρώδες ό νούς του θα πετάξη σάββα δνειρα; τάλλο όμως, αλλοίμονον, θα ξεπλώσει στο κρύο χύμα κατάχλωμα στην καλύβη του και ίσως τό δύστυχο και πέννασμένο... Σ' αυτή τη σκέψη δεν κρατήθηκα και ένα δάκρυ έβρεξε τά μάτια μου.

Πατρίδα Ονειρομένη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κουφοκεφαλής: - Μαμά, δός μου μιά πεντάρα.

Μαμά: - Δεν έχω πεντάρα τσακιστή.

Κουφοκεφαλής: - Τότε δός μου άτάκιστη.

Έστάλη υπό του Κομφοτακότη

Η μαμά του Τοτού θέ φέρη στον κόσμο κι' άλλο παιδάκι και τον έρωτά:

- Τι ήθελες, Τοτό, να σου αγοράσω, άδελφάκι ή αδελφούλα;

- Καλλίτερα θέ ήθελα, μαμά, ένα άερωπλάνακι!

Έστάλη υπό του Όληνος

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΑΝΑΓ. Γ. ΓΟΥΣΙΟΣ

(έν Χαλκίδα)

Βραβεύθει υπό το ψευδώνυμον

Αύρα του Έδρίπου

Είς τον 125ον Διαγωνισμόν των Λύσεων

[Ίδε Διάπλασιν 1911, σελ. 395]

ΕΠΟΧΗ

Φύλλα Φθινοπώρου

9

Ψύχρα άρχίζει, ψύχρα κάνει και τ' άρνιά ψηλά απ' τη σπάνη, πούχαν βγή για να βροκήσουν, ε τό μανδρι θε να τά κλείσουν.

Τρέξε σπύτι, θα νυκτώση κι' έξη ή πλάσι θα παγώση. Τρέξε, ό δρόμος σε ζεσταίνει κι' ή φωτιά σε περιμένει.

Πώς ξεχνάς τό μάθημά σου την καλλίτερη δουλειά σου; Σύρε, διάβασε λιγάκι δίπλα ε τό κτισμένο τζάκι.

10

Μέσ' ε τά φύλλα τά κομμένα βλέπω κι' άνθη φουντωμένα: τά χουσανόθημα Χρυσίουν κι' άμορφαίνουν και στολιζουν.

Τό φθινόπωρο θ' άνθίσουν, λίγες μέρες για να ζήσουν. Τί κι' αν πάντα τ' άμορφαίνουν; τά μαράναι και πεθαίνουν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 38, όδός Έδριπίδου την 19 Νοεμβρίου 1911

ΑΠΟ τούς βραβευθέντας εις τό Δημοψήφισμα του 1910 μου έστειλε την φωτογραφίαν της και ή Μητρική Σχορή. Οι άλλοι όκτώ που δεν έστειλαν άκόμη, πρέπει να σπεύσουν διά να μη μένουν έξω από τό σύμπλεγμα.

Θά κρατήσω το ίδιον ψευδώνυμον - μου γράφει ή Κορητικοπούλα, - για να μη χάσω την συνέχειαν της προσωπικότητός μου... Δεν μάρτσουν αυτές ή άλλαιες. Γι' άλλα πράγματα ίσως, αλλά για τά ψευδώνυμα όχι. Είνε σα νάλλάξη κανείς τόνόμά του και στον κύκλο της Διαπλάσεως αυτό είνε τόνόμά μας. Πολύ σωστά!

Σού έστειλα τό βραβετόν σου, Αίματόβρονη Έλληνική Σημια. Άλλ' επερίμενες να βραβεύθης δια να μου γράψης; Έλπίζω ότι τώρα θά μ' εύθυμήσαι συχνότερα.

Νά ιδούμε, θα είμαι τυχερή να κερδίσω τίποτε; μου γράφει ή Θαλασσία Νύμφη. Άλλ' εύθης άμέσως: «Αν και μη νομίζης ότι προκληρώνω την συνδρομήν μου με την έλπίδα να κερδίσω εις τό λαχείον, άλλ' επειδή γνωρίζω πόσον σ' εύκόλωνα πράττουσα τότο, τό όποιον εβή να έπραττονό διόι σου οι συνδρομηταί». Αυτό λέγω κ' έγώ.

Ναι, Βασίλει ή Ρόμης, μου ήρσε τό νέον σου ψευδώνυμον. Κ' έγώ έλπίζω ότι πέρες θα γίνουν περισσότεροι νέοι συνδρομηταί, διότι τό νέον μας μυθιστόρημα «Πέτρος Ριονσαί» είνε εκτάκτως έλκυστικόν και θα εμπορήτε να ζεσταθώνεται εύκολότερα. Σ' εύχαριστώ δι' όσα γράφεις.

Νά τί μου γράφει και ή Άρτινη, ή όποια ήτο δέκα μέρες άρρωστη από γαστρικήν και δύο σχεδόν μήνας από... ταμπλιά: «Όταν είδα την εικόνα του νέου σου μυθιστορήματος κ' έδιάβασα τό περι «Πέτρον Ριονσαί», έπλήσθην υπό μεγάλης χαράς και δεν βλέπω την ώραν πότε να γυρίσω τό νέον έτος. Και ό μικρός μου έπίσης άδελφός, που άρχισε τώρα να διαδάζη τά μικρά σου διηγήματα και νομίζει πιά πως κάτι είνε, μου έπήρε ταυτιά να μου λέγη ότι θα διαδάζη και τό νέον μυθιστόρημα που θα βάλη». Πριν άρχισή βλέπετε, ό «Πέτρος Ριονσαί» απέκτησε φίλους...

Κατά λάθος, Όλην, εις την προηγουμένη συνέχειαν του «Περασέν» έπέθη ή υπογραφή Κίμων Άλιένης αντί του Γ. Σενοπούλου. Τού «Πέτρον Ριονσαί» δεν σάς διηγήθη την ύπόθεσιν παρά άραες-μέσες δια να λάβετε άποίαν ιδέα. Είνε δυνατόν να συνοψισθή εις όλιγας γραμμάς ένα τόσο μεγάλο και πολύπλοκον μυθιστόρημα;

Η Δούκισσα του Δάντου και ή Έξοχότης Άθης μου γράφουν μαζι δια να μου εκφράσουν την χαράν των δια την νέαν των φιλιαν και την ευγνωμοσύνην των διότι ες αιτίαις μου έγνωρίσθησαν και συνεδέθησαν. Τι ώρατον και τρυφερόν γραμματάκι!

Τό Δημοψήφισμα που έγινε, Ευρά - Παπαδιά, ήτο των ψευδωνύμων του 1910. Τώρα θα γίνη τό προκηρυχθέν των ψευδωνύμων του 1911, κ' εύθης πάλιν θα προκηρυχθή των ψευδωνύμων του 1912. Τά βλέπετε κοντά-κοντά, αλλά δεν γίνεται παρά ένα τον χρόνον. Μόνον που άρχισαν να δημοσιευθούν ταποτέλεσματα του περυσινού. - Ό θετός σου δεν έχει και τόσο άδικον. Όχι διότι είνε άδύνατον να αισθανθή κ' ένα παιδί μελαγχολίαν, αλλά διότι εις αυτήν την ηλικίαν είνε φυσικώτερα τά αισθήματα της χαράς και της φαιδρότητος.

Τό έμάντευσα, Κραυγή Νίκης, ότι ες αιτίας των πολλών μαθημάτων ειχες να μου γράψης τόσον καιρόν. Όταν είνε μιά μαθήτρια του Γυμνασίου και κάμνη απέξω πάνω και ζωγραφιστή, δεν εύκαιρεί βέβαια πολύ.

Έν τούτοις έπιμελού από τά έκτακτα και γράφε μου εύσιτε.

Από μίαν άραιοτατην επιστολήν του Καλού Σαμαγέλου, την όποίαν λυπούμαι που δεν μου επιτρέπει ό χώρος να δημοσιεύσω όλόκληρον, άποσπά τά εξής: «Τό περιοδικόν σου έπρεπε να είνε τό πρώτον έφόδιον πάσης Έλληνικής Οικογενείας. Έθνική ανάγκη-σις τότε μόνον πρέπει να έλπίζεται, όταν οι ήθύνοντες τά του Κράτους φροντίσουν να εφοδιάσουν δια πνευματικών δώρων, όια σύ προσφέρεις, τά άπαλώς έλληνικής ψυχάς... Μερικοί στενοκέφαλοι ισχυρίζονται, ότι τό περιοδικόν σου είνε μόνον δια νήπια. Έπιλήττωμαί όταν τούς άκούω, διότι έγώ πλησιάζω εις τό 19ον έτος της ηλικίας μου και αναγινώσκω κόντοτε μετά μεγάλης ωφέλειας τό έργον σου, ουδέποτε δε θα πάσω να γαπώ και να εκτιμώ ες όλην ψυχής την προσφιλή μου διάπλασιν και μετ' ενδιαφέροντος να παρακολουθώ την έλλην και τάς προόδους της». Αύτά μου γράφει νέος δεκαεναετής, άνεπτυγμένος, άγγλομαθής, με δίπλωμα στενογράφου και με λαυραπάν θεσιν εις έμπορικόν γραφείον, όμοιογών ότι την προόδον του την όρείλει κατά μέγα μέρος εις τό περιοδικόν τούτο, τό όποιον τώ ενέπνευσε αφιλοτιμίαν και έρωτα προς πάν χρησίμον και ώρατον.

Με τό ίδιον πνεύμα μου γράφει σήμερα και ή 'Χχώ της Καρδιάς: «Η Διάπλασις είνε ή καλή φίλη των παιδικών μου χρόνων, που μου χάρισε με τόση γενναίοτητα μέτρεις φορές τη συντροφιά της και τες συμβουλές της. Δεν τό λησμονώ. Και τώρα άκόμα που μεγάλησω, μ' εύχαριστεί, με διασκεδάζει και με κάνει να ξεγυλιώ όταν καμμίά φορά θέλω κ' έγώ κάτι να ξεχάσω».

Τέτοιον βιβλίον δεν γνωρίζω κανέν εις την γλώσσάν μας, Τέλλε Άγρα. Εβαλίως ειμπαρείς να λήξαι τάς ιδίας σου Άσκήσεις. Ναι μεν τά εΐδη των Άσκήσεων είνε πολλά (ένω των 20) και οι όροι του διαγωνισμού επιτρέπουν μόνον 15, άλλ' εμπορεί ό διαγωνιζόμενος να εκλέξη τά κυριώτερα τά καλλίτερα και εκείνα εις τά όποια ιδιαιτέρως εύδοκίμει.

Σού έστειλα τετραδία, Ρεξεντά. Τό γράμμα σου μου έπρηξερσε. Ας έλπίσωμεν ότι τό καλοκαίρι θα σχηματισθή πάλιν ό ώρατος κύκλος εις τάς Καλάμας.

Πολύ ώραίως έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: Μπαρουτοκωνισμένη Γαλανόλευκη, Α. Γ. (ώρατον τό ψευδώνυμον που θα πάρης), Νέλις, Άργιολούλουδ (του μεγαλειώου τά μαλλάκι του), Έλληνική Δόξα και Ναντάκι της Χαλκίδος.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ουδέμια πρόσαις δημοσιεύεται, εάν δεν συνοδεύεται υπό τον άντιτίμον ως εξής: Δια τάς πρώτας τρεις προσάσεις έκάστης φύλλου λεπτά 25. Δια τάς επί πλέον του αύτου φύλλου, 5 λεπτά ή λέξις. - Προτείνουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ίσχυον δια τό έτος τούτο, παρς τούς έχοντες ψευδώνυμον ειπέως ίσχυον δια τό έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα καθρηγμένα, δεν δημοσιεύονται. - Ό εντός παρενθέσεως άριθμός σημαίνει πόσα τετραδία δεν άνταπέδωσεν εις εσει ό προτεινών].

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' άνταλλάξουν: τό Άργιολούλουδ (1) με Μικρόν 'Ηνωσ, Κορητικοπούλαν, Δοκίμασαν του Δάντου - ή Έδα Νικήτρια (0) με Κορητικόν Άθραν, Όρατον Άμαζόνα, Μαραμένη Φύσιν.

Η Διάπλασις άσπάξεται τούς φίλους της: Θεοιδή Άλέξανδρον (βραβετόν έστειλα) Ρωβύρον (έστειλα 1 τον τόμον) Έθρικόν Πόθον (ή σημαίωσίς σου έλήθη, βραβετόν έστειλα) Έλληνική Δόξαν (εύχαριστώ δια τό νέον ξεσπάθημα) Όδυσσία Άνδρουτσον (έχει καλώς, σάς περιμένω κ' εύχαριστώ - ό άριθμός σου

